

Astrid Lindgren

Ronja

de roversdochter

vertaald door Rita Törnqvist-Verschuur

met tekeningen van Ilon Wikland

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Hoofdstuk 1

In Ronja's geboortenacht woedde er een onweer boven de bergen. Het was zo'n verschrikkelijk onweer dat alle nachtgeesten die in het bos van Mattis huisden, angstig in hun holen en spleten kropen. Alleen de vogelheksen voelden zich in hun element en vlogen krijsend om de roversburcht op de berg van Mattis heen.

Ze stoorden Lovis, die daarbinnen een kind aan het krijgen was, en zij zei tegen Mattis: 'Jaag die vogelheksen weg, zodat het hier stil wordt. Anders hoor ik niet wat ik zing!'

Lovis zong namelijk bij het baren. Dan ging het gemakkelijker, beweerde ze, en het kind zou er alleen maar vrolijker van kunnen worden.

Mattis pakte zijn boog en schoot een paar pijlen door een schietgat naar buiten. 'Scheer je weg, vogelheksen!' schreeuwde hij. 'Ik krijg vannacht een kind en daar kunnen we geen onruststokers bij gebruiken!'

'Ha ha, hij krijgt vannacht een kind!' krijsten de heksen. 'Een onweerskind, een onooglijk onderkruipseltje, ha ha!'

Toen schoot Mattis een pijl recht op de fladderende menigte af. Maar de heksen lachten hem uit en vlogen onder luid gekrijs weg over de boomtoppen.

Terwijl Lovis al zingend aan het bevallen was en Mattis de

heksen wegjoeg, zaten zijn rovers beneden bij het vuur in de grote stenen zaal onder luid gekrakeel te eten en te drinken. Iets moesten ze immers doen tijdens het wachten. En ze wachtten alle twaalf op wat daarboven in de torenkamer zou gebeuren. Want in hun hele roversleven was er in de burcht van Mattis nog nooit een kind geboren.

Het meest van allen wachtte Kale Per.

‘Komt dat roverskind nu nog niet?’ vroeg hij. ‘Ik ben oud en versleten en mijn roversleven zal weldra zijn afgelopen. Ik zou graag een nieuwe roverhoofdman willen zien voordat ik mijn laatste adem uitblaas.’

Hij was nog niet uitgepraat of de deur ging open en Mattis kwam buiten zichzelf van opwinding binnenstormen. En terwijl hij de gekste bokkensprongen maakte, riep hij met bulderende stem: ‘Ik heb een kind! Horen jullie wat ik zeg! Ik heb een kind!’

‘Jongen of meisje?’ riep Kale Per vanuit zijn hoek.

‘Een roversdochter, wat een vreugde, wat een feest!’ schreeuwde Mattis. ‘Een roversdochter, hier komt ze.’

Op dat ogenblik stapte Lovis met het kind in haar armen over de hoge drempel en alle rovers verstomden. Je kon een speld horen vallen in de zaal.

‘Drinken jullie daar straks maar een biertje op,’ zei Mattis. Hij nam het kind over van Lovis en liep ermee rond tussen de rovers terwijl hij keer op keer herhaalde: ‘Hier zie je het mooiste kind dat ooit in een roversburcht is geboren!’

Het meisje in zijn armen keek hem met levendige oogjes aan.

‘Dit kind heeft heel wat in haar mars, dat straalt van haar af,’ zei Mattis.

‘Hoe gaat ze heten?’ vroeg Kale Per.

‘Ronja,’ zei Lovis. ‘Dat heb ik al lang geleden besloten.’

‘Maar als het een jongen was geworden?’ vroeg Kale Per.

Lovis keek hem kalm en streng aan. ‘Als ik heb besloten dat mijn kind Ronja zal heten, dan wordt het Ronja!’

Toen zei ze tegen Mattis: ‘Zal ik haar nu van je overnemen?’

Maar Mattis wilde zijn dochter nog niet afstaan. Hij keek naar haar heldere oogjes, haar kleine mondje, haar zwarte spriethaartjes en haar hulpeloze handjes, en hij smolt van vertedering.

‘Als jij eens wist, kind, dat ik mijn rovershart nu al in jouw handjes heb gelegd!’ zei hij. ‘Ik begrijp zelf niet hoe het kan, maar toch is het zo.’

‘Mag ik haar ook even vasthouden?’ vroeg Kale Per.

Mattis legde Ronja in zijn armen alsof ze een gouden ei was.

‘Hier heb je de nieuwe roverhoofdman naar wie je al zo lang hebt uitgekeken. Maar laat haar niet uit je handen vallen, want dan heeft je laatste uur geslagen.’

Kale Per liet Ronja niet vallen. Hij lachte haar alleen maar toe met zijn tandeloze mond.

‘Als een veertje zo licht,’ zei hij verbaasd en hij tilde haar een paar maal op en neer.

Toen werd Mattis boos en pakte het kind van hem af.

‘Wat had je dan gedacht, schaapskop! Dat ik met een dikke, vette roverhoofdman aan was komen zetten? Zo een met een bolle buik en een puntbaard?’

Toen begrepen alle rovers dat er op dit kind geen kritiek geleverd mocht worden als ze het humeur van Mattis niet wilden bederven. En omdat ze dat voor geen goud wilden, begonnen ze zijn dochter onmiddellijk te prijzen en te roemen. Ook dronken ze flink wat bier ter ere van haar geboorte en dat stemde Mattis alleen maar gunstig. Hij ging op zijn erestoel tussen hen in zitten en liet zijn prachtige kind aan iedereen zien.

‘Dit wordt een harde noot voor Borka,’ zei Mattis. ‘Ik zie hem al in zijn ellendige rovershol zitten tandenknarsen van afgunst, ja, dat wordt me een tandengeknars waar alle vogelheksen en

aardmannen in het bos van Borka hun vingers van in de oren moeten steken.'

Kale Per knikte tevreden en zei grinnikend: 'Ja, dit wordt een harde noot voor Borka. Want nu leeft het geslacht van Mattis voort, maar dat van Borka gaat naar de bliksem.'

'Ja,' zei Mattis. 'Naar de bliksem, dat staat vast. Want voor zover ik weet is Borka nog nooit in staat geweest een kind te verwekken! En er zal er ook zeker geen komen.'

Op dat ogenblik klonk er een donderslag die alle vroegere donderslagen in het bos van Mattis overtrof. De rovers trokken

er bleek van weg, en Kale Per zakte in elkaar omdat hij toch al zo zwak was. Ronja liet onverwachts een paar zachte huilgeluidjes horen en die brachten Mattis erger van streek dan de donderslag.

‘Mijn kind huilt,’ zei hij. ‘Wat doe je daaraan? Wat doe je daaraan?’

Maar Lovis bleef kalm. Ze nam het kind van hem over en legde het aan haar borst. Toen huilde het niet meer.

‘Dat was me een knal,’ zei Kale Per zodra ook hij wat tot rust was gekomen. ‘Ik durf te wedden dat de bliksem ergens is ingeslagen.’

